

Vragen en antwoorden
over de interpretatie van de
bepalingen omtrent de veiligheid
van producten en diensten in
het Wetboek van economisch recht

Juni 2019

Deze interpretatie van de reglementering werd opgesteld door de Dienst Reglementering Veiligheid van de Federale Overheidsdienst Economie, K.M.O., Middenstand & Energie. Zij is gebaseerd op de teksten die het opstellen van de reglementering motiveerden, op de opgedane ervaring en op de bespreking van de reglementering in nationale en internationale werkgroepen.

De antwoorden in dit document zijn indicatief en hebben op zich geen kracht van wetgeving.

De meest recente versie van dit document bevindt zich op de website:

<https://economie.fgov.be>

Federale overheidsdienst
Economie, K.M.O., Middenstand & Energie
Algemene Directie Kwaliteit en Veiligheid
Dienst Reglementering Veiligheid
Koning Albert II-laan 16
1000 Brussel

<https://economie.fgov.be/nl/veiligheid-van-goederen-en>

e-mail: ensure@economie.fgov.be

telefoon: 02 277 76 99

fax: 02 277 54 14

Deze uitgave bestaat eveneens in het Frans.

Cette édition est aussi disponible en français.

“De voorwaarden scheppen voor een competitieve, duurzame en evenwichtige werking van de goederen- en dienstenmarkt in België.”

Inhoud

1.	Waarover gaat het Wetboek van economisch recht?	4
2.	Wat is een product?	4
3.	Wat is een dienst?.....	4
4.	Welke producten en diensten vallen niet onder het toepassingsdomein?	5
5.	Producent of distributeur, wat is het verschil?.....	5
6.	Consument of gebruiker?	5
7.	Wanneer wordt een product als veilig beschouwd?	6
8.	Wat zijn de technische criteria om de veiligheid van een product te evalueren?	6
9.	Wat indien er geen geharmoniseerde norm is?	6
10.	Wat is het nut van een risicoanalyse?	7
11.	Zijn normen verplicht?	7
12.	Waar vindt men normen betreffende de veiligheid van producten en diensten?	8
13.	Welke zijn de verplichtingen van de producenten?	8
14.	Welke zijn de verplichtingen van de distributeurs?.....	9
15.	Wat moet ik doen indien ik weet dat ik een gevaarlijk product of dienst op de markt gebracht heb?	10
16.	Moeten producten of diensten door de overheid gecontroleerd worden alvorens ze op de markt gebracht worden?.....	11
17.	Moeten de naam en het adres van de fabrikant op een product vermeld staan?.....	12
18.	Wat is de rol van de Commissie voor de Veiligheid van de Consumenten?	12
19.	Welke sancties kunnen in het kader van het Wetboek voor economisch recht opgelegd worden?.....	13
20.	Voor welke producten en diensten bestaan er specifieke reglementeringen?	13
21.	Hoe kan ik een veilig product op de markt brengen?.....	14

1. Waarover gaat het Wetboek van economisch recht?

De wetgever heeft zijn algemene economische reglementeringen samengebracht in één Wetboek, het Wetboek van economisch recht (WER) dat bestaat uit 17 boeken. Dit Wetboek bundelt en moderniseert de wetten die tot het economisch recht behoren

De “oude” wet van 9 februari 1994 betreffende de veiligheid van producten en diensten is opgenomen in het WER. Haar bepalingen zijn heden terug te vinden in het boek I “Definities”, boek IX “Veiligheid van producten en diensten” en boek XV “Rechtshandhaving”. Die boeken moeten samen gelezen worden.

De “vroegere” Commissie Veiligheid van de Consumenten is sinds 1 januari 2018 geïntegreerd in de nieuwe bijzondere raadgevende commissie “Verbruik” en opgenomen bij boek XIII “Overleg”.

Boek IX van het WER bepaalt de algemene veiligheidsvereiste waaraan producten en diensten moeten voldoen.

Bepaalde categorieën van producten en diensten vallen onder meer specifieke wetgevingen zoals Europese richtlijnen die in het Belgisch recht opgenomen zijn via koninklijke besluiten. Een lijst met producten en diensten waarvoor er koninklijke besluiten bestaan in uitvoering van het boek IX, vindt u in het antwoord op **vraag 20**.

2. Wat is een product?

Een product wordt volgens boek IX van het Wetboek van economisch recht gedefinieerd als elk lichamelijk goed dat ongeacht of het nieuw, tweedehands of opnieuw in goede staat gebracht is en tegen betaling of gratis, in het kader van een handelsactiviteit of in het kader van een dienst aan een gebruiker wordt geleverd of ter beschikking gesteld.

Een product is ook elk lichamelijk goed dat door een werkgever in gebruik wordt gesteld of vervaardigd om ter beschikking gesteld te worden van een werknemer voor de uitvoering van zijn werk.

Ook een installatie (een gezamenlijke constructie van producten, zodanig opgesteld dat zij in samenhang functioneren) wordt als een product beschouwd.

3. Wat is een dienst?

Een dienst wordt voor de toepassing van het boek IX van het Wetboek van economisch recht gedefinieerd als de terbeschikkingstelling van een product aan consumenten en elk gebruik door een dienstverlener van een product dat risico's inhoudt voor een consument, voor zover het een product betreft dat rechtstreeks verband houdt met de dienstverlening.

Zo valt de dienst van een kapper bijvoorbeeld die een mogelijk onveilige schaar gebruikt, wel onder het toepassingsgebied van het wetboek, want het product in kwestie houdt rechtstreeks verband met de eigenlijke dienstverlening. Een mogelijk onveilige automatische schuifdeur aan de ingang van hetzelfde kapperssalon valt dan weer buiten het toepassingsgebied, aangezien de deur niet rechtstreeks verband houdt met de diensten rond haarverzorging die aangeboden worden.

“De voorwaarden scheppen voor een competitieve, duurzame en evenwichtige werking van de goederen- en dienstenmarkt in België.”

Andere voorbeelden van een dienst binnen het toepassingsgebied: de uitbating van een speel-terrein of de verhuring aan particulieren van gereedschap zoals boormachines, betonmolens of ladders.

4. Welke producten en diensten vallen niet onder het toepassingsdomein?

Ten aanzien van producten en diensten waarvoor specifieke reglementering inzake veiligheid geldt, welke geen uitvoeringsbesluit is van het Wetboek, is het boek IX enkel van toepassing voor de risico's die niet gereguleerd worden in die specifieke reglementering.

Worden ook niet beoogd, de tweedehandsproducten die als antiek worden geleverd of de producten die voor gebruik moeten worden gerepareerd of opnieuw in goede staat moeten worden gebracht, op voorwaarde dat de leverancier de persoon aan wie hij het product levert hiervan duidelijk op de hoogte stelt.

5. Producent of distributeur, wat is het verschil?

De producent is de persoon wiens beroepsactiviteit op de ene of op de andere manier invloed heeft op de veiligheid van een product of een dienst.

Afhankelijk van de situatie kunnen de fabrikant of zijn vertegenwoordiger, de invoerder of diegene die het product wijzigt als producent beschouwd worden.

De distributeur is de persoon die beroepshalve betrokken is bij de verhandelingsketen of de dienstverlening en wiens activiteit geen invloed heeft op de veiligheidskenmerken van de producten.

Zowel de producent als de distributeur hebben bepaalde verplichtingen (zie **vragen 13 en 14**).

6. Consument of gebruiker?

De consument is iedere natuurlijke persoon die handelt voor doeleinden die buiten zijn handels-, bedrijfs-, ambachts- of beroepsactiviteit vallen.

De gebruiker is naar gelang het geval de consument, de werkgever of de werknemer.

Het toepassingsgebied van het boek IX is hiermee uitgebreid naar producten die ook enkel in een professionele omgeving gebruikt worden en is daardoor ruimer dan het toepassingsgebied van de Europese richtlijn inzake algemene productveiligheid.

De producten en diensten die aan bedrijven verkocht worden, moeten aan dezelfde veiligheidsvoorwaarden voldoen als de producten die in de handel aan particulieren verkocht worden, behoudens bijzondere afwijkingen in verband met de etikettering.

Elk product dat waarvan redelijk te verwachten is dat het door een consument zal gebruikt worden, ook als het niet specifiek voor hun bedoeld is, wordt beschouwd als een product voor consumenten. De enige uitzondering hierop zijn de voor de professionele doeleinden bestemde producten waarvan de etikettering dat professioneel gebruik aangeeft én die normaal niet in de distributie ter beschikking zijn van de consumenten.

7. Wanneer wordt een product als veilig beschouwd?

Een product wordt als veilig beschouwd wanneer, bij normale of redelijkerwijs te verwachten gebruiksomstandigheden, ook wat gebruiksduur en eventuele indienststelling, installatie en onderhoudseisen betreft, dat product geen enkel risico oplevert, of slechts beperkte risico's die verenigbaar zijn met het gebruik van het product en vanuit het oogpunt van een hoog beschermingsniveau voor de gezondheid en de veiligheid van personen, aanvaardbaar worden geacht.

Bij de evaluatie van het veiligheidsniveau wordt rekening gehouden met:

- de kenmerken van het product, met name de samenstelling, de verpakking, de voorschriften voor assemblage en, in voorkomend geval, voor installatie en onderhoud;
- het effect ervan op andere producten, ingeval redelijkerwijs kan worden verwacht dat het product in combinatie met die andere producten zal worden gebruikt;
- de aanbestedingsvorm van het product, de etikettering, eventuele waarschuwingen en aanwijzingen voor het gebruik ervan;
- de categorieën gebruikers die bij het gebruik van het product grote risico's lopen, in het bijzonder kinderen en ouderen.

8. Wat zijn de technische criteria om de veiligheid van een product te evalueren?

Wanneer het aan de geharmoniseerde normen beantwoordt, wordt een product veilig verondersteld te zijn voor de door die normen gedekte risico's.

Een geharmoniseerde norm is een niet-bindende nationale norm van een lidstaat die de omzetting is van een Europese norm die het voorwerp uitmaakte van een mandaat van de Europese Commissie aan een Europese normalisatie-instelling en waarvan de referentie in het Publicatieblad van de Europese Unie is gepubliceerd.

De referenties van de Belgische normen die voldoen aan die bepaling worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

9. Wat indien er geen geharmoniseerde norm is?

De overeenstemming met de algemene veiligheidsvereiste wordt dan beoordeeld aan de hand van onderstaande factoren:

- de niet-bindende nationale normen tot omzetting van andere Europese normen dan geharmoniseerde normen;
- de nationale Belgische normen;
- de aanbevelingen van de Europese Commissie met richtsnoeren voor de beoordeling van de productveiligheid;

“De voorwaarden scheppen voor een competitieve, duurzame en evenwichtige werking van de goederen- en dienstenmarkt in België.”

- de gedragscodes inzake productveiligheid die in de betrokken sector van kracht zijn;
- de stand van vakkennis en techniek;
- de veiligheid die de gebruikers redelijkerwijs mogen verwachten;
- de internationale normen.

10. Wat is het nut van een risicoanalyse?

Alle risico's van een product of dienst moeten overwogen worden wanneer naar veilige oplossingen gezocht wordt. Een goede risicoanalyse laat toe om risico's die niet door een norm gedekt zijn te identificeren en is een onmisbaar hulpmiddel wanneer er voor een product of dienst geen specifieke normen bestaan. Op basis van de risicoanalyse kan men ook normen gaan zoeken die specifieke risico's dekken, zelfs al zijn die normen strikt genomen niet van toepassing op de betrokken producten of diensten.

Voorbeeld 1

Een van de risico's van metalen rekken is dat men er zich kan aan snijden indien de randen te scherp zijn. Er bestaat geen specifieke norm voor dat risico bij metalen rekken. De aangewezen manier om na te gaan of een rand al dan niet als scherp - en dus gevaarlijk - moet beschouwd worden, vindt men in de norm EN 71-1 betreffende de veiligheid van speelgoed. De hierin beschreven test is ontworpen voor het risico dat kinderen lopen doordat ze zich kunnen snijden aan metalen speelgoed, maar kan algemeen toegepast worden.

Voorbeeld 2

Bij veel trapladders is er een probleem met de afstand tussen de leuning en het platform. Indien die afstand minder dan 60 cm bedraagt, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat de gebruiker de leuning zal gebruiken als bijkomende trede om een onbereikbare hoogte te bereiken, wat een risico op vallen meebrengt. De Duitse norm voor trapladders (DIN 4569) voorziet geen leuning, en dekt dus ook dat risico niet. Indien er toch een leuning aanwezig is dan moet die conform zijn met een norm die dat risico dekt, zoals bijvoorbeeld de norm EN 131-1.

Sommige uitvoeringsbesluiten van het Wetboek van economisch recht, zoals bijvoorbeeld het KB betreffende de veiligheid van speelterreinen, leggen de verplichting op om een risicoanalyse uit te voeren.

11. Zijn normen verplicht?

Een norm is principieel niet verplicht behalve wanneer ze door een specifieke reglementering opgelegd wordt. Boek IX van het Wetboek van economisch recht verwijst naar normen als eerste referentie voor de conformiteit van producten. Concreet betekent dat dat afwijkingen ten opzichte van de norm toegestaan zijn indien ze geen negatief effect op de veiligheid hebben. Hou er echter rekening mee dat de overheid een afwijking ten opzichte van de norm in eerste instantie als een **indicatie** van onveiligheid beschouwt. Wie afwijkt van de norm zal moeten

bewijzen dat de niet-naleving van de norm geen negatief effect op de veiligheid heeft. Dat bewijs zou kunnen geleverd worden aan de hand van een degelijke risicoanalyse (zie ook **vraag 10**).

Sommige specifieke reglementeringen leggen regels en procedures vast voor het geval er geen normen zijn of de fabrikant ervoor kiest om de bestaande normen niet te volgen.

Het spreekt vanzelf dat, indien de producent afwijkt van de norm, hij op zijn product niet mag vermelden dat het conform is met de norm, zelfs al is de afwijking minimaal.

12. Waar vindt men normen betreffende de veiligheid van producten en diensten?

Normen kan men aankopen of inkijken bij het Bureau voor Normalisatie:

Bureau voor Normalisatie (NBN)

Jozef II-straat 40 bus 6

1000 Brussel

T. 02 738 01 11

F. 02 733 42 64

website: <http://www.nbn.be>

13. Welke zijn de verplichtingen van de producenten?

De producenten hebben de onderstaande verplichtingen:

- ze mogen uitsluitend veilige producten op de markt te brengen en enkel veilige diensten aan te bieden;
- ze verstrekken de gebruiker de informatie die hem in staat stelt zich een oordeel te vormen over de aan een product inherente risico's gedurende de normale of redelijkerwijs te verwachten gebruiksduur, indien die risico's zonder passende waarschuwing niet onmiddellijk herkenbaar zijn, en zich tegen die risico's te beschermen;
- ze nemen maatregelen die zijn afgestemd op de kenmerken van de door hen geleverde producten en diensten om:
 1. op de hoogte te kunnen blijven van de risico's van die producten en diensten;
 2. de passende acties te kunnen ondernemen om die risico's te voorkomen, waaronder het uit de handel nemen, het aangepast en doeltreffend waarschuwen van de gebruikers en het terugroepen. Die acties kunnen ook door de Koning, respectievelijk de minister of zijn gemachtigde verplicht worden, in toepassing van de artikelen IX.4 en IX.5 van het Wetboek van economisch recht.

Tot die maatregelen behoren onder andere:

“De voorwaarden scheppen voor een competitieve, duurzame en evenwichtige werking van de goederen- en dienstenmarkt in België.”

- de vermelding, op het product of op de verpakking ervan, van de identiteit en de contactinformatie van de producent alsmede de referentie van het product of, in voorkomend geval, van de partij waartoe het product behoort, tenzij weglating van die vermelding gerechtvaardigd is;
- in alle gevallen waarin dat toepasselijk is, het uitvoeren van steekproeven op de in de handel gebrachte producten, het onderzoek van de klachten en, in voorkomend geval, het bijhouden van een klachtenregister en het inlichten van de distributeurs door de producent over de bewaking van de producten.
- ze stellen het Centraal Meldpunt voor producten onmiddellijk in kennis wanneer zij weten, of op grond van de hun ter beschikking staande gegevens beroepshalve behoren te weten, dat een door hen op de markt gebracht product of dienst voor de gebruiker risico's met zich brengt die onverenigbaar zijn met het algemene veiligheidsvereiste of niet in overeenstemming zijn met een uitvoeringsbesluit van de artikel IX.4, §§ 1 en 3 of artikel IX.5, §§ 1 en 2 van het Wetboek van economisch recht. De concrete modaliteiten worden besproken in **vraag 15**;
- ze verlenen de bevoegde autoriteiten desgevraagd samenwerking bij de acties die ondernomen zijn om de risico's, verbonden aan producten die zij leveren of geleverd hebben, te vermijden.

14. Welke zijn de verplichtingen van de distributeurs?

Over het algemeen moeten de distributeurs op een professionele en verantwoordelijke manier bijdragen tot de naleving van de algemene veiligheidsverplichting. Ze hebben de onderstaande verplichtingen:

- ze mogen geen producten leveren waarvan zij weten of op grond van de hun ter beschikking staande gegevens beroepshalve hadden moeten concluderen dat ze niet aan de algemene veiligheidsverplichting voldoen;
- ze moeten deelnemen aan de bewaking van de veiligheid van de op de markt gebrachte producten, vooral door informatie over de risico's van de producten door te geven, de nodige documentatie bij te houden en te verstrekken om de oorsprong van producten op te sporen en medewerking te verlenen aan de door de producenten en de bevoegde autoriteiten genomen maatregelen om de risico's te vermijden;
- ze stellen het Centraal Meldpunt voor producten onmiddellijk in kennis wanneer zij weten, of op grond van de hun ter beschikking staande gegevens beroepshalve behoren te weten, dat een door hen op de markt gebracht product of dienst voor de gebruiker risico's met zich brengt die onverenigbaar zijn met het algemene veiligheidsvereiste of niet in overeenstemming zijn met een uitvoeringsbesluit van de artikel IX.4, §§ 1 en 3 of artikel IX.5, §§ 1 en 2 van het Wetboek van economisch recht. De concrete modaliteiten worden besproken in **vraag 15**;

- ze verlenen de bevoegde autoriteiten desgevraagd samenwerking bij de acties die ondernomen zijn om de risico's, verbonden aan producten die zij leveren of geleverd hebben, te vermijden.

15. Wat moet ik doen indien ik weet dat ik een gevaarlijk product of dienst op de markt gebracht heb?

Producenten en distributeurs moeten het Centraal Meldpunt voor producten onmiddellijk in kennis stellen wanneer zij weten, of beroepshalve behoren te weten, dat een door hen op de markt gebracht product of dienst voor de gebruiker risico's met zich brengt die onverenigbaar zijn met het algemene veiligheidsvereiste of niet in overeenstemming zijn met een uitvoeringsbesluit van de artikel IX.4, §§ 1 en 3 of artikel IX.5, §§ 1 en 2 van het Wetboek van economisch recht.

Zij verstrekken ten minste de volgende informatie:

1. gegevens aan de hand waarvan het product of de partij producten in kwestie exact kan worden geïdentificeerd;
2. een volledige beschrijving van het aan de betrokken producten verbonden risico;
3. alle beschikbare informatie aan de hand waarvan het product kan worden getraceerd;
4. een beschrijving van de ondernomen stappen om risico's voor de gebruikers te voorkomen.

Er zijn twee manieren om een gevaarlijk product te melden bij het Centraal Meldpunt voor Producten:

1. invullen van het notificatieformulier dat u op onze website kunt terugvinden op het volgende adres: <https://economie.fgov.be/nl/themas/kwaliteit-veiligheid/veiligheid-van-goderen-en/terugroeping-van-een-product>.

Stuur dit formulier zo volledig en snel mogelijk naar het Centraal meldpunt voor producten:

OF

2. invullen van het online formulier dat u op het volgende adres vindt: <https://webgate.ec.europa.eu/gpsd>

Dit formulier is speciaal door de Europese Commissie ontwikkeld, zodat u aan verschillende nationale autoriteiten onmiddellijk een corrigerende actie met betrekking tot een product dat in meerdere landen wordt verkocht, kunt melden.

“De voorwaarden scheppen voor een competitieve, duurzame en evenwichtige werking van de goederen- en dienstenmarkt in België.”

De contactgegevens voor het **Centraal Meldpunt voor producten** zijn:

FOD Economie, K.M.O, Middenstand. en Energie
Centraal Meldpunt voor producten
Koning Albert II-laan 16
1000 Brussel
Fax: 02 277 53 36
e-mail: belspoc@economie.fgov.be
website: <https://economie.fgov.be>

Wanneer een fabrikant of distributeur een gevaarlijk product of een gevaarlijke dienst meldt bij het Centraal Meldpunt voor producten, betekent dat niet dat hij automatisch zal vervolgd worden voor het op de markt brengen van dat product of die dienst. Het is vooral de bedoeling dat de informatie uit de meldingen door de overheid gebruikt wordt voor opvolging, analyse en statistiek. Op basis van die meldingen kunnen eventueel maatregelen getroffen worden in een bepaalde sector of kunnen voorlichtingscampagnes gestart worden. Het niet-melden van het op de markt brengen van een gevaarlijk product of een gevaarlijke dienst kan daarentegen wel bestraft worden met een boete tot 25.000 euro.

Sommige uitvoeringsbesluiten van boek IX van het Wetboek, zoals bijvoorbeeld het KB betreffende de veiligheid van speelterreinen, leggen ook een meldingsplicht op wanneer zich een (ernstig) ongeval of incident voordoet.

16. Moeten producten of diensten door de overheid gecontroleerd worden alvorens ze op de markt gebracht worden?

De overheid controleert in principe geen producten of diensten voor ze op de markt gebracht worden. De producten of diensten mogen zonder een specifieke toelating van de overheid op de markt gebracht worden indien ze voldoen aan het Wetboek van economisch recht en haar toepasselijke uitvoeringsbesluiten. Voor sommige producten die onder een specifieke reglementering vallen, is echter wel een tussenkomst van een "derde partij" (aangemelde instantie, onafhankelijk laboratorium of organisme, ...) vereist.

De overheid kan wel door informele contacten en andere samenwerking de ondernemingen adviseren inzake de toepassing van de reglementering om te voorkomen dat niet-conforme producten of diensten op de markt worden gebracht.

De overheid doet bovendien aan marktcontrole wanneer producten en diensten op de markt gebracht zijn en controleert ook ingevoerde producten aan de grens. Die controles gebeuren steekproefsgewijs of op basis van klachten, ongevallen of meldingen vanuit andere landen.

Producenten die onveilige producten op de markt brengen en erop gokken om te ontsnappen aan controle van de overheid, moeten wel rekening houden met een belangrijke stok achter de deur. De wet van 25 februari 1991 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken legt bij een schadegeval veroorzaakt door een gebrekkig (niet veilig) product immers automatisch de aansprakelijkheid bij de producent van het product, zonder dat een fout van de producent moet aangetoond worden.

17. Moeten de naam en het adres van de fabrikant op een product vermeld staan?

Om gebruikers doeltreffend te kunnen waarschuwen, moet een product identificeerbaar zijn.

Daarom is het verplicht om, op het product of op de verpakking ervan, de identiteit en de contactinformatie van de producent alsmede de referentie van het product of, in voorkomend geval, van de partij waartoe het product behoort te vermelden, tenzij weglating van die vermelding gerechtvaardigd is (zie ook **vragen 13 en 15**).

Die identificeerbaarheid laat zowel de gebruiker als de overheid toe om snel de fabrikant te contacteren bij niet conforme of gevaarlijke producten.

Bovendien is een goede identificatie van het product ook voordelig voor de producent. Indien bijvoorbeeld een product gevaarlijk is door een tijdelijke fout in het productieproces, volstaat het dat de fabrikant de betrokken reeks producten uit de handel neemt en kunnen de andere producten in de handel blijven. Indien het product niet voorzien is van een referentie die verwijst naar het tijdstip van productie, zullen echter alle producten uit de handel moeten genomen worden.

Het vermelden van een lotnummer of productiedatum kan de economische schade voor de fabrikant bij een (al dan niet verplichte) terugroeping dus sterk beperken.

18. Wat is de rol van de Commissie voor de Veiligheid van de Consumenten?

Sinds 1 januari 2018 is de vroegere “Commissie voor de Veiligheid van de Consumenten” geïntegreerd in de nieuwe bijzondere raadgevende commissie “Verbruik” (brc “Verbruik”). De brc “Verbruik” is een orgaan dat hoofdzakelijk een adviesrol uitoefent. Eenieder kan, na aanvraag, bij de brc “Verbruik” een zaak aanhangig maken. De brc “Verbruik” is in de eerste plaats een gespreksforum tussen gebruikers, producenten, distributeurs, overheid en gespecialiseerde instellingen.

De contactgegevens voor de brc “Verbruik” zijn:

Centrale Raad voor het Bedrijfsleven

Bijzondere raadgevende commissie “Verbruik”

Blijde Inkomstlaan 17-21

1040 Brussel

Tel: 02 233 88 11

Fax: 02 233 8912

E-mail: mail@ccecrb.fgov.be

Website: <http://www.ccecrb.fgov.be/commis07.asp?menu=commis>

“De voorwaarden scheppen voor een competitieve, duurzame en evenwichtige werking van de goederen- en dienstenmarkt in België.”

19. Welke sancties kunnen in het kader van het Wetboek voor economisch recht opgelegd worden?

Het boek XV “Rechtshandhaving” bepaalt de algemene bevoegdheden van de controleambtenaren en somt de administratieve maatregelen en sancties op. Naast de gerechtelijke sancties kan de minister of zijn gemachtigde een administratieve maatregel opleggen. Naargelang de ernst van de overtreding kan die maatregel een waarschuwing, een proces-verbaal met transactie of zelfs een tijdelijke beslagname van niet-conforme producten inhouden. Het bedrag van de transactie kan variëren tussen 62,5 euro en 25.000 euro. Indien deze niet betaald wordt, maakt de Algemene Directie Economische Inspectie het dossier over aan het bevoegde parket voor verdere beschikking.

Het parket kan de zaak voor de correctionele rechtbank brengen, hetgeen aanleiding kan geven tot een correctionele geldboete gaande van 26 euro tot 25.000 euro (nog te vermenigvuldigen met de opdecimen: x8).

Daarnaast kan de rechter bijkomende straffen zoals de verbeurdverklaring, de aanplakking van het vonnis of het arrest en de gehele of gedeeltelijke sluiting opleggen.

Indien de controle uitgevoerd door een bevoegde ambtenaar, belemmerd of vrijwillig verhinderd wordt, kan dat bestraft worden met een correctionele geldboete oplopend tot 50.000 euro.

Ongeacht gerechtelijke vervolging kan de minister of zijn gemachtigde ingeval van een ernstig risico, op basis van artikel IX.5, voor een periode tot één jaar de schorsing van de dienstverlening of het verbod van het op de markt brengen van een product bevelen. Die maatregel kan omgezet worden in een definitieve maatregel overeenkomstig de procedures bedoeld in artikel IX.4.

20. Voor welke producten en diensten bestaan er specifieke reglementeringen?

Voorbeelden van producten of diensten waarvoor specifieke reglementeringen omtrent veiligheid bestaan:

- aanstekers;
- aerosol;
- apparaten en beveiligingssystemen bedoeld voor gebruik op plaatsen waar ontploffingsgevaar kan heersen (ATEX);
- bouwproducten;
- drukapparatuur;
- drukvaten van eenvoudige vorm;
- elektrische en elektronische toestellen;

- gastoestellen;
- kabelbaaninstallaties;
- liften:
 - nieuwe liften
 - modernisering van bestaande liften;
- machines;
- medische hulpmiddelen;
- organisatie van actieve en extreme ontspanningsevenementen;
- persoonlijke beschermingsmiddelen;
- producten met een misleidend uiterlijk (die verward worden met voedingsmiddelen);
- speelgoed en pseudospeelgoed;
- speeltoestellen en speelterreinen;
- springstoffen en feestvuurwerk;
- uitbating van kermistoestellen;
- uitbating van zonnecentra;
- uitbating van attractietoestellen;
- verhuring van producten (algemeen);
- ...

Informatie over de voornoemde reglementeringen kunnen via onze website worden opgezocht (<https://economie.fgov.be/nl/veiligheid-van-goederen-en>).

21. Hoe kan ik een veilig product op de markt brengen?

De aangewezen manier om een veilig product op de markt te brengen is de volgende:

1. Ga na of er specifieke reglementeringen van toepassing zijn op het product. (zie ook vraag 20 en de website van de Federale Overheidsdienst Justitie voor de gecoördineerde versie van reglementeringen - <https://justitie.belgium.be/nl/>).
2. Indien er specifieke reglementeringen bestaan, zorg ervoor dat het product hieraan voldoet. Vergeet echter niet dat de bepalingen van boek IX van het Wetboek van economisch recht blijven gelden voor de risico's die niet gereguleerd worden in die specifieke reglementering.
3. Voer een risicoanalyse uit (zie ook **vraag 10**).

“De voorwaarden scheppen voor een competitieve, duurzame en evenwichtige werking van de goederen- en dienstenmarkt in België.”

4. Zoek normen of onderdelen van normen die de risico's dekken (zie ook **vragen 10, 11 en 12**).
5. Pas die normen toe.
6. Controleer of aan alle formele aspecten van alle toepasselijke reglementeringen voldaan is. Hieronder worden beschouwd: het aanbrenge van markeringen, het volgen van bepaalde procedures, het opstellen van verklaringen van overeenstemming, ...
7. Breng het product op de markt.
8. Neem de nodige maatregelen zoals voorzien in het antwoord op **vraag 13**.